

Таърихи Пинҳонии Ояти Чил — Рақами Ҳаждаҳ

Войи дуҷум — Қисми панҷум

Jeff Pippenger

2026-07-15

«Калид», ки ҷанги Нинваро дар Ваҳй боби нӯҳум намояндагӣ мекунад, бо таърихе иҷро гардид, ки нуқтаи гардишро ба вучуд овард, ки албатта, вазифаи калид низ ҳамин аст. Даъвои ман ин аст, ки ҷанги Нинво на танҳо калиди таърихӣ буд, ки бархостани Исломо нишонгузорӣ кард, балки он ҳамчунин калиди нубувватӣ низ мебошад. Пӯёгиҳои нубуввати он ҷанг ҳамаи хатҳои подшоҳӣ нубуввати Китоби Муқаддасро, чунон ки дар Дониёл ва Ваҳй баён шудаанд, бо боби ёздаҳуми Дониёл ҳамоян месозад. Бо ин роҳ, он имкон медиҳад, ки ҳамаи он подшоҳӣ ба шаш ояти охири Дониёл ёздаҳ шаҳодат диҳанд ва муҳимтар аз ҳама — таърихи пинҳонӣ берунӣ ояти чилро аз муҳр кушоянд.

Ва калидҳои Малакути Осмонро ба ту хоҳам дод; ва ҳар он чи бар замин бибандӣ, дар осмон баста хоҳад шуд; ва ҳар он чи бар замин бикшӣ, дар осмон кушода хоҳад шуд. Матто 16:19.

Озод шудан ва болоравии Подшоҳии Муҳаммад

Ҷанги Нинвеҳ дар соли 627 оғози даҳ соли охири кудрати Форсро нишон дод, ки он ба воситаи ҳилаву тадбири Рум, ҳамроҳ бо тумони инояти Худо, шикаст хӯрда буд. Он нуқтаи гардиш буд, ки дар он ҷо издиҳомҳои исломии Муҳаммад ба болоравӣ оғоз карданд. Ин ҷанг монеаеро бартараф намуд, ки вучуд дошт, монеае, ки назарияи метавонист боқӣ монад, агар Рум ва Форс ҳар ду қуввати худро нигоҳ медоштанд. Ҳеҷ яке чунин накард.

Боздошт ва раҳӣ

Дар тасвири нубуввати Илом, мо боздошт ва раҳӣ шудани Исломо аз ҳамон нахустин муаррифии Навиштаҳо мебинем, вақте ки Соро Иброҳимро водор сохт, то Ҳочар ва Исмоилро боздорад.

Ва Сорой ба Абром гуфт: «Бадии ман бар ту бод: ман канизи худро ба оғӯши ту додам; ва чун дид, ки ҳомиладор шудааст, ман дар назари вай хор гардидам: Худованд миёни ману ту доварӣ кунад». Аммо Абром ба Сорой гуфт: «Инак, канизи ту дар дасти туст; бо вай ончунон бикун, ки дар назари ту писанд ояд». Ва ҳангоме ки Сорой бо вай саҳтгирона рафтор кард, вай аз пеши рӯи ӯ гурехт. Ҳастӣ 16:5, 6.

Ҳатто пеш аз он воқеа, сабаби он ки Ҳочар ба ривояти набавӣ ворид карда мешавад, ин аст, ки Худованд Сороро аз фарзанддор шудан «боздошта» аст.

Ва Сорай, зани Абром, ба ӯ фарзанде намеовард; ва ӯ канизе мисрӣ дошт, ки номаш Ҳочар буд. Ва Сорай ба Абром гуфт: «Инак, акнун Худованд маро аз зоида

боздоштааст; илтимос, назди канизи ман даро; шояд ки аз вай барои худ фарзанд ёбам». Ва Абром ба овози Сорай гӯш дод. Ҳастӣ 16:1, 2.

«калид»-и Ваҳй боби нӯҳ, ки ба Муҳаммад дода шуд ва баъдан тавассути ҷанги Нинево ба иҷро расид, бардошта шудани «маҳдудият»-ро аз болои Ислом дар ҳар нуктаи муайяни таърихи нубувватӣ ифода мекунад.

«Фариштагон чор бодро нигоҳ медоранд, ки ҳамчун аспӣ хашмгине тасвир шудааст, ки меҳодад худро раҳо карда, бар рӯи тамоми замин тундӯтез бишитобад ва дар роҳи худ ҳалокат ва марг оварад». Manuscript Releases, volume 20, 217.

«Бархостан ва сукути» салтанати Муҳаммад на он қадар ҳамчун бархостан ва сукут, балки ҳамчун «раҳой» ва «маҳдудият» тасвир шудааст. Ҳангоме ки Ислом ба таври нубувватӣ раҳо карда мешавад, ин раҳой бо ҷанги Нинево ба тасвир қашида шудааст.

Танҳо Войҳо

Аз ҳафт карнай, танҳо карнайҳои войи Ислом таърихро ҳамчун қуввае пайгирона аз замоне ки бори нахуст ба таърихи нубувват ворид шуданд, то баста шудани давраи имтиёз дар бар мегиранд. Чор карнаӣ аввал, ки бар Руми ғарбӣ фурӯ оварда шуданд, намоёндаи Одоакр, Генсерик, Атилиаи Ҳун ва Аларик буданд; бинобар ин, онҳо дар рӯзҳои охир ҷаҳор қувваи довари илоҳиро рамзӣ менамоянд, аммо ҳамтои муосири онҳо вориси мустақими он ҷаҳор қудрати бостонӣ нест. Бо карнайҳои вой чунин нест. Ҳамин ки Ислом ба таърих ворид мешавад, он ҳатти мустақими озодшавӣ ва маҳдудиятро идома медиҳад, то даме ки дар поёни давраи имтиёз комилан озод гардад. Дар карнайҳои вой «калид»-и «озодшавӣ» бо ҷанги Нинво ишора мешавад.

Никомидия ва 27 июли соли 1299

Пешвоён дуруст муайян карданд, ки 27 июли соли 1299 оғози яксаду панҷоҳ сол буд, ки 27 июли соли 1449 ба анҷом расид, ва ин дар навбати худ оғози сесаду наваду як сол ва понздаҳ рӯзро гузошт, ки 11 августи соли 1840 ба поён расид.

Дар мақолаи пешин мо муҳосираи солҳои 1333 то 1337-ро, ки аз ҷониби Султон Орхон Ғозӣ (писари Усмон I, бунёдгузори Бейлики Усмонӣ) бар Никомедия оварда шуд, муайян намудем, вақте ки ӯ шаҳри муҳими Бизантии Никомедияро муҳосира кард. Ин муҳосира анҷоми ҷанг алайҳи Никомедия аст, ки бо падараш Усмон оғоз ёфта буд. Яксаду панҷоҳ соли Ваҳй, боби нӯҳ, ояти даҳ, аз 27 июли соли 1299 оғоз ёфт, ва чун оғози як пешгӯӣ, таърихе, ки бо он санаи оғоз вобаста аст, бояд мавриди таваҷҷуҳ қарор гирад. Усмон I (бунёдгузори сулолаи Усмонӣ) падари Султон Орхон Ғозӣ буд, ки 27 июли соли 1299 бар Империяи Бизантия дар Ҷанги Бафеус, ки дар минтақаи Никомедия, дар наздикии шаҳри Никомедия, воқеъ буд, пирӯзии барҷастаи нахустин ба даст овард; шаҳри пойтахтии бисёр муҳим дар таърихи Рум ва аввали давраи Бизантия.

Падар ва Писар

27 июли соли 1299 нерӯҳои Усмон як лашкари Византияро, ки таҳти роҳбарии ҳокими маҳаллӣ буд, мағлуб карданд. Ин ҷанг яке аз нахустин қомебиҳои бузурги мустақили ҳарбии Усмон шумурда мешавад, пас аз он ки ӯ ба таҳкими қудрати худ дар Битиния (шимолу ғарби Анатолия) оғоз карда буд. Он як қадами муҳимро дар гузариш аз як бейлики хурди туркӣ (аморати қабилавӣ) ба қудрате рӯ ба афзоиш нишон дод, ки дар ниҳоят қаламравҳои Византияро ба ҷолиш кашида, тасхир мекард. Он сана оғози давраи рушде барои Исломо нишон медиҳад, ки дар анҷом ба таъсиси Империяи Усмонӣ ҳангоми сукути Константинопол дар соли 1453 оварда расонд. Усмон аз ҷанговарони ғозӣ (яғмогарони сарҳадӣ бо ангеаи исломӣ) истифода мебард, ва аз ҳамон ҷо ташаккули ҷанговарони сарҳадии ғозӣ ба як лашкари муназзамтар оғоз ёфт, ки тадриҷан аз замони Усмон ва сипас то давраи писараш Орхон рушд кард. Аз ҷумлаи дигар унсурҳои муҳими мероси Усмон ин аст, ки он ба Ислом имкон дод моликиятро нигоҳ дорад, бар хилофи ҷангҳои ҷанговарони ғозӣ, ки тактикаҳои пароканда ва зарба зада гурехтани онҳо танҳо ғанимати пирӯзихошаҷонро барояшон боқӣ мегузошт, аммо ҳеҷ гоҳ ҳеҷ қаламравро не.

27 июли соли 1299 Усмон дар ноҳияи Никомедия лашкаркашӣ оғоз намуд, ва сию чор сол баъд писараш муҳосираи ҷаҳорсоларо бар пойтахтшаҳри Никомедия оғоз кард. Падар дар оғоз ва писар дар анҷом. Ҷанг бар зидди минтақае оғоз мегардад, ки ҳамчун Никомедия муаррифӣ шудааст, ва бо забти Никомедия, пойтахти минтақаи Никомедия, ба поён мерасад. Аз 1299 то 1337 давраи сию ҳаштсола мебошад, ва аз лиҳози нубувватӣ адади «сию ҳашт» бархостанро рамзӣ мекунад.

Пас, бархезед, гуфтам ман, ва аз наҳри Зеред бигузаред. Ва мо аз наҳри Зеред гузаштем. Ва муддате ки аз Қодеш-Барнеа баромада, то ба он ки аз наҳри Зеред гузаштем, сию ҳашт сол буд; то даме ки тамоми насли мардони ҷанговар аз миёни лашкар нобуд шуданд, чунон ки Худованд ба онҳо қасам хӯрда буд. Такрори Шариат 2:13, 14.

Яксаду панҷоҳ сол аз 27 июли соли 1299 то 27 июли соли 1449 он давраеро ифода мекунад, ки ба таъсиси Империяи Усмонӣ, ки вои дуҷуми Ваҳӣ боби нӯҳ аст, оварда расонд. Сию ҳашт соли тасарруфи тадриҷии Никомедия бо як падар (Осмон) оғоз ёфт ва бо писари ӯ (Орфан) ба анҷом расид. Ин давра қадами нахустини болоравии тадриҷии як аморати қабилавиро то ба як империя таҷассум мекунад.

Яксаду панҷоҳ сол аз 27 июли 1299 то 27 июли 1449 муҳосираи чорсоларо дар бар мегирад, ки анҷоми сию ҳашт солро нишон медиҳад. Оғози тасхири Никомидия аз ҷониби падар — Усмон — буд, ва анҷоми он тавассути муҳосираи чорсола аз соли 1333 то 1337 ба иҷро расид; муҳосирае, ки аз ҷониби писари Усмон амалӣ гардид.

Вақте ки саду панҷоҳ сол дар 27 июли соли 1449 ба анҷом расид, императори Бизантия Константинопол ёзид, ё охириин Константинополи Руми шарқӣ, барои нишастан бар тахт аз туркҳо иҷозат хост. Аз он сана то фатҳи Константинопол чор сол буд. Он чор сол бо муҳосираи Константинопол ба поён расид, ва Константинополи охириин дар ҳамон муҳосира ҳалок шуд. Бархостани Ислом дар сию ҳашт соли аввали пешгӯии саду панҷоҳсола тасвир ёфтааст, ки ба муҳосираи чорсола анҷомид. Вақте ки саду панҷоҳ сол ба анҷом расид, Ислом

ба дараҷае бархоста буд, ки Руми шарқӣ аз қудрате, ки туркҳо он вақт дар ихтиёр доштанд, хорӣ кашид. Аз хории 27 июли соли 1449 чор сол ба суқути Руми шарқӣ овард, зеро Константинопол бо муҳосира гирифта шуд. Анҷоми сиё ҳашт соли аввал бо муҳосира аломатгузорӣ шудааст, ва барпо шудани Империяи Усмонӣ низ бо муҳосира аломатгузорӣ шудааст.

38 ва 40

Рақами сиё ҳашт ҳамчун рамзе, ки Мусо дар китоби Такрори Шариат баён кардааст, сиё ҳашт соли охири довари чилсолаи саргардонӣ дар биёбонро ифода мекунад. Бинобар ин, рақами сиё ҳашт, ҳамчун рамз, бо рақами чил иртибот дорад. Усмон 27 июли соли 1299 қаламрави Никомедияро тасарруф кард, ва сиё ҳашт сол баъд писараш пойтахти он қаламравро гирифт. Ҳам қаламрав ва ҳам шаҳри пойтахт Никомедия буданд. Муаррихон ин ҷангро ҳамчун нахустини «ду» қадаме мешиносанд, ки ибтидои хеле аввали бархостани Империяи Усмониро муайян мекунад. Қадами дуюме, ки таърих муайян кардааст, ҷанги Никея дар соли 1301 аст. Дар он ҷо падар, Усмон, қаламравро, ки Никея ном дошт, гирифт, ва дар соли 1331, сӣ сол баъд, писараш шаҳри пойтахтро, ки Никея ном дошт, ва пештар пойтахти Рум буд, гирифт.

Дар иртибот ба 1299 ва ҷанги Никомедия, ҳамчун қадами аввали аз ду қадам, қадами дуюм ду сол баъд, дар соли 1301, фаро расид. 1299 рамзи сиё ҳашт аст, ва ду сол баъд (чил), қаламрави Никея аз ҷониби падар гирифта мешавад. Муносибатҳои сиё ҳашт ва чили Исроили қадим, ки барои гирифтани замини ваъдашуда бармехост, дар 27 июли 1299 ва 1301 таҷассум ёфтааст. Он ду қадами аввали болоравии Ислом бо ҷуришҳои низомӣ нишон дода шудаанд, ки бо забти қаламрав аз ҷониби падар оғоз меёбанд ва дар анҷом бо забти пойтахти он қаламрав аз ҷониби писар анҷом меёбанд. Вақте ки он ду пойтахт суқут карданд, онҳо дар муҳосира суқут карданд. Ҳар ду пойтахт дар як даврае пойтахтҳои Руми Шарқӣ буданд.

27 июли соли 1299 ва 1301 дар 11 августи соли 1840 ба анҷоми худ мерасанд, ки ин таърихи соли 1838-ро ифода мекунад, вақте ки Литч бори аввал назари худ ва пешгӯии худро дар бораи нубуввати сесаду наваду як солу понздаҳрӯза нашр кард, ки дар ниҳоят дар 11 августи соли 1840 иҷро мешуд. Ду қадами бархостан барои миллериён солҳои 1838 ва 1840 буданд.

«Дар соли 1840 боз як иҷроиши шигифтангези нубувват таваҷҷуҳи васеъро барангехт. Ду сол пеш аз он, Қозайя Литч, яке аз хизматгузори пешқадаме, ки омадани дуоми Масеҳро мавъиза мекарданд, тафсири Ваҳй 9-ро нашр намуда, суқути Империяи Усмониро пешгӯӣ кард. Мувофиқи ҳисобҳои ӯ, ин қудрат бояд “дар соли 1840 милодӣ, дар ҷараёни моҳи август,” сарнагун мегардид; ва танҳо чанд рӯз пеш аз амалӣ шудани он ӯ навишт: “Агар давраи аввал, яъне 150 сол, то пеш аз он ки Диакозес бо иҷозати туркон ба тахт нишинад, айнан иҷро шуда бошад, ва 391 солу понздаҳ рӯз дар анҷоми давраи аввал оғоз ёфта бошад, он гоҳ он дар 11 августи соли 1840 ба поён мерасад, вақте ки метавон интизор шуд, ки қудрати усмонӣ дар Қустантиния шикаста гардад. Ва ман бовар дорам, ки ҳамин тавр хоҳад шуд.” — Қозайя Литч, дар Signs of the Times, and

Expositor of Prophecy, 1 августи соли 1840.

«Дар ҳамон замони дақиқан муайяншуда Туркия, ба василаи сафирони худ, химояи давлатҳои муттаҳидаи Аврупо ро пазируфт ва ба ин тарз худро зер назорати миллатҳои масеҳӣ қарор дод. Ин рӯйдод пешгӯиро ба таври комил иҷро намуд. Вақте ки ин маълум гардид, анбӯҳи зиёде ба дурустии усулҳои тафсири нубувват, ки Миллер ва ҳамроҳонаш қабул карда буданд, мутмаин шуданд, ва ба ҳаракати адвентӣ такони ачибе бахшида шуд. Мардонӣ соҳибилм ва соҳибмақом бо Миллер ҳамроҳ шуданд, ҳам дар мавзба қардани ақидаҳои ӯ ва ҳам дар нашр қардани онҳо, ва аз соли 1840 то 1844 ин кор ба суръати зиёд густариш ёфт». Баҳси Бузург, 334, 335.

Пешгӯии Литч дар соли «38» ва диди ислохшудаи ӯ дар соли «40» изҳороти ниҳони ӯро дар бар мегиранд, ки онро ӯ 1 августи ҳамон сол, даҳ рӯз пеш аз пешгӯии ислохшуда, ба қалам овард. Маҳз иҷро шудани он пешгӯӣ ҳақонро ба дурустии усули саҳеҳи пешгӯии Китоби Муқаддас мутмаин гардонид. Сию ҳашт сола, ки бархостани Исроили қадимро нишонгузорӣ мекарданд, ду солро низ дар бар мегирифтанд, ки аз гузаштан аз Баҳри Сурх то нахустин исёни онҳо дар Қодиш идома ёфтанд.

Зеро ҳамаи он мардон ки қалоли Маро ва мӯъҷизоти Маро, ки дар Миср ва дар биёбон ба амал овардам, дидаанд, ва инак даҳ бор Маро озмудаанд ва ба овози Ман гӯш наводаанд, яқинан заминеро, ки ба падаронашон қасам хӯрда будам, нахоҳанд дид; ва ҳеҷ яке аз онҳое ки Маро ба ҳашм овардаанд, онро нахоҳад дид. Ададҳо 14:22, 23.

Он исён ҳамчун охирин аз даҳ озмоиш муайян карда шудааст. Давраи дусолаи санҷиш, ки аз даҳ озмоиш иборат буд ва ба сию ҳашт соли биёбон илова мешуд, солҳои 1838 ва 1840-ро тимсолан ифода мекард, ва соли 1840 давраи даҳрӯзаро дар бар мегирифт.

Ва нуқтаи оғози зуҳури Исломи бо Усмон дар 27 июли соли 1299 давраи сию ҳаштсолро оғоз мекунад, ки бо муҳосираи ҳақорат дар соли 1337 ба анҷом мерасад. 27 июли соли 1299 нахустини ду марҳилае буд, ки муаррихон онро нуқтаи оғози зуҳури Империяи Усмонӣ мешуморанд, ва марҳилаи дуюм соли 1301 буд. Ду марҳилаи ҷангҳои Никомедия ва Никея дар солҳои 1299 ва 1301 намунаи типологии солҳои 1838 ва 1840 мебошанд. Оғози нубувват анҷоми онро тасвир мекунад.

Никомидия ва Никея ҳар ду дар таърихи ҳоси худ муваққатан ҳамчун пойтахтҳои Руми шарқӣ хизмат кардаанд. Албатта, Константинопол дар ниҳоят аз соли 330 то 1453 пойтахти шарқӣ гардид. Никомидия ва Никея сукути Константинополро ба таври рамзӣ таҷассум мекунанд; ҳамаи онҳо дар натиҷаи муҳосираҳои исломӣ сукут карданд, муҳосираҳое ки анҷоми як юришро нишон медоданд, ки дар он Исломи аввал бар он сарзамин тасаллут ёфт ва баъд аз он шаҳри пойтахтро ба даст гирифт.

Муҳосираи нахустин, ки чор сол — аз 1333 то 1337 — идома ёфт, чор соли аз 1449 то 1453-ро ифода мекунад, вақте ки пешгӯӣ ба анҷом расид. Пас аз сесаду наваду як солу понздаҳ рӯз, Иломи боздошта мешавад, дар ҳоле ки миллеритҳо, зеро қудрати пешгӯёна, ки дар хусусиятҳои «сӣ ҳашт ва чил» ифода ёфтааст, «бармехезанд», ҷунон ки ин дар таърихи алфавии воқеаҳои 27 июли 1299 ва 27 июли 1449 намоёндагӣ шудааст. Бархостани Иломи ва

бархостани паёмоварони охирзамонии Худо дар як рамзи ададӣ ифода ёфтааст, ки аз муносибати ададии 38 ва 40 сохта шудааст.

Дар Ҳизқиёл боби сию ҳафт, Ислом паёми боди шарқист, ки бар устухонҳои хушки мурда дамида мешавад, то онҳо бархоста чун лашкари азим биистанд. Вақте ки паёми Ҳизқиёл мерасад, бархостан оғоз меёбад, ҳамчунон ки дар таърихи миллерӣ солҳои 1838 ва 1840 рӯй дод. Он паём дар 9/11 расид, ва дар қонуни якшанбеи наздикоянда он устухонҳо бархоста чун лашкари азим меистанд. Барафрохта шудани лашкари Худо ҳамчун калисои зафарманд дар рӯзҳои охир бо солҳои 1838 ва 1840 намунасозӣ шудааст. Давраи аз 9/11 то қонуни якшанбе бо солҳои 1840 то 1844 намунасозӣ шудааст, вале он ҳамчунин давраи аз 31 декабри 2023 то тӯбҳои оташи Нашвилло намунасозӣ мекунад.

Рими Шарқӣ

Аз замони тақсим шудани империя аз ҷониби Константини аввал (Бузург) то Константини охирин, таърихи набуввати Руми шарқӣ ифода мегардад. Пас, ин давраи набувватӣ бо як падар ва писари набувватӣ ё рамзӣ муайян карда шудааст, чунон ки номи онҳо инро ифода мекунад, гарчанде миёни Константини Бузург ва Константини ёздаҳум ҳеҷ насаби мустақими хунии падару писарӣ вучуд надошт. Константини аввал ва охирин инчунин дар набувват ҳамчун рамзҳои алфа ва омега муаррифӣ мешаванд, ва падар (алфа) Константинополро пойтахт баргузид, ва писар (омега) дар муҳосира ҳалок шуд, ҳангоме ки Константинопол дигар пойтахт буданро бас кард. Давраи набуввати Руми шарқӣ бо Константини аввал ва охирин мушаххас мегардад. Давраи 150-солае, ки 27 июли соли 1299 оғоз ёфт, як давраи 38-соларо дар бар мегирад ва бо муҳосираи 4-сола анҷом меёбад. Он муҳосира солҳои 1449 то 1453-ро ба таври рамзӣ пешнамоӣ мекард. Корзори Никомедия бо тасарруфи як қаламрав оғоз ёфт ва бо тасарруфи пойтахти он қаламрав анҷом ёфт. Чунон ки дар мавриди Константини аввал ва охирин аст, фатҳи Никомедия бо як падар (аввалин) оғоз ёфт ва бо як писар (охирин) ба анҷом расид.

Чор сол

Муҳосираи чорсола дар давраи ибтидоии он яксаду панҷоҳ сола, ки ба он чор сол аз хоршавии Константини охирин дар соли 1449 то соли 1453, вақте ки Константинопол муҳосира гардида, сукут кард, оварда расонд. Нубуввати замонии войи дуҷум, ки сесаду наваду як солро понздаҳ рӯзро ифода мекунад, 27 июли соли 1449 оғоз ёфт ва 11 августи соли 1840 ба анҷом расид. Он сана оғози як давраи чорсоларо нишон медиҳад, ки хоҳар Уайт онро зухуроти ҷалолманди қудрати Худо номидааст.

«Фариштае, ки дар эълони паёми фариштаи сеюм ҳамроҳ мешавад, бояд тамоми заминро бо ҷалоли худ равшан созад. Дар ин ҷо коре пешгӯӣ шудааст, ки фарогири тамоми ҷаҳон ва дорои қудрате ғайриоддӣ хоҳад буд. Ҳаракати адвентӣ дар солҳои 1840–44 зухури пурҷалоли қудрати Худо буд; паёми фариштаи аввал ба ҳар истгоҳи миссионерӣ дар ҷаҳон расонида шуд, ва дар баъзе кишварҳо бузургтарин таваҷҷуҳи динӣ ба миён омад, ки аз замони Ислоҳоти асри шонздаҳум то имрӯз дар ягон сарзамин дида нашуда буд; аммо ҳамаи инро ҳаракати неруманд зери хушдори охирини фариштаи

сеюм фаро хоҳад гузашт». The Great Controversy, 611.

Ислом 11 августи соли 1840 боздошта шуд, ва як давраи чаҳорсолае вучуд дошт, ки ҳам бо рехтани Рӯҳулқудс дар Панतिकост мутобикат мекунад, ва ҳам бо нузули фариштаи қавии Ваҳй боби ҳаждаҳум, ҳангоме ки «биноҳои бузург»-и Нью-Йорк аз ҷониби Исломи войи сеюм дар 9/11 зада шуданд. 9/11 оғози вақти мӯҳрғузорию саду чилу чор ҳазорро нишон медиҳад. Мӯҳрғузурӣ як давраи замонӣ аст, ва анҷоми давраи мӯҳрғузурӣ хусусиятҳои оғози он давраро дорост. Вақте ки Масеҳ дар 9/11 нозил шуд, ӯ ба таври намунавӣ фуруд омадани Микоилро барои эҳё кардани ду шоҳид дар 31 декабри соли 2023, вақте ки давраи ниҳии мӯҳрғузурӣ оғоз ёфт, пешнамоӣ намуд.

Калиде, ки ҷанги Нинвеҳ мебошад, раҳҳои гуногуни Исломро ифода мекунад, ки то соли 1453 Руми шарқиро сарнагун месохтанд. Дар дохили яксаду панҷоҳ соли «панҷ моҳ»-и ояти даҳум, ҳам оғоз ва ҳам анҷом як давраи чорсоларо дар бар мегирад. Он ду давраи чорсола бо анҷоми сесаду наваду як солу понздаҳ рӯз пайваст мешаванд, ки як давраи чорсоларо аз 1840 то 1844 муайян мекард, вақте ки Масеҳ «тамоми заминро бо ҷалоли Худ равшан» месохт. Дар соли 1844, вақти нубувватӣ дигар татбиқ намегардид, зеро вақт «дигар нахоҳад буд».

Ва ба Он ки то абад зистааст, ки осмон ва ҳар он чи дар он аст, ва замин ва ҳар он чи дар он аст, ва баҳр ва ҳар он чи дар он аст, офаридааст, қасам ёд кард, ки дигар вақт нахоҳад буд. Ваҳй 10:6.

1333 то 1337, 1449 то 1453, 1840 то 1844

Он се хати иборат аз давраҳои чаҳорсола бо вақти муҳрғузурӣ аз 11/9 то қонуни якшанбе мутобикат доранд, ва ҳамчунин бо фрактали аз 11/9 то қонуни якшанбе мувофиқат мекунанд, ки аз 31 декабри 2023 то замоне ки Ислом боз раҳо мешавад, то тӯбҳои оташини Нэшвиллро фуру оварад, ифода ёфтааст.

Фрактали нубувватию аз 31 декабри соли 2023 то тӯбҳои оташини Нэшвилл бо се давраи чорсолаи нубувватӣ намунавор нишон дода шудаанд, ки ҳамаашон бо замони муҳрғузурӣ аз 11 сентябр то қонуни рӯзи якшанбе мувофиқат мекунанд. Бинобар ин, чор шоҳид таърихи аз 31 декабри соли 2023 то ҳамлаи Нэшвиллро муайян месозанд, ва маҳз ҷанги Нинве аст, ки барои ҳар яке аз ин шоҳидон «калид» мебошад. 1333, 1449, 1840 ва 11 сентябр ҳама нуқтаҳои гардиш — «калидҳо» — буданд.

Дар таърихи гузашта дарсҳое ҳастанд, ки бояд омӯхта шаванд; ва диққат ба онҳо ҷалб карда мешавад, то ҳама дарк намоянд, ки Худо ҳоло низ ҳамон тавр амал мекунад, ки ҳамеша амал кардааст. Дастӣ ӯ дар қори ӯ ва дар миёни халқҳо ҳоло низ дида мешавад, айнан ҳамон тавре ки аз ҳамон вақт, ки Инчил бори аввал ба Одам дар Адан мавъиза карда шуд, дида мешуд.

«Дар таърихи миллатҳо ва калисо давраҳое ҳастанд, ки нуқтаҳои гардиш мебошанд. Дар тадриқи Худо, ҳангоме ки ин бухронҳои гуногун фаро мерасанд, нуре барои он вақт дода мешавад. Агар он пазируфта шавад, пешрафти рӯҳонӣ ба амал меояд; агар рад

карда шавад, таназзули рӯҳонӣ ва шикасти комил дар пай меояд. Худованд дар Каломи Худ кори ҳучумовари Инҷилро, чунон ки он дар гузашта пеш бурда шудааст ва дар оянда низ то ба низои ниҳой идома хоҳад ёфт, ошкор намудааст, вақте ки қувваҳои шайтонӣ охирин ҳаракати аҷоибӣ худро ба амал хоҳанд овард». Bible Echo, August 26, 1895.

Никомедия

Пас аз император шуданаш дар соли 284, Диоклетиан дар соли 293, ҳангоме ки империяро ба таври қонунӣ ба Шарқ ва Ғарб чудо карда, низоми Тетрархияро барпо намуд, Никомедияро ҳамчун пойтахти шарқии Империяи Рум интихоб кард. Никомедия дар тӯли чандин даҳсола ҳамчун маркази асосии маъмурӣ ва ҳарбии Шарқ хизмат кард. Константин Бузург онро ҳамчун пойгоҳ истифода бурд, пеш аз он ки қарор диҳад пойтахти навро дар Бизантия наздик бино намояд (ки онро дар соли 330 Константинопол номид). Ҳатто баъд аз он ки Константинопол ба пойтахти асосӣ табдил ёфт, Никомедия ҳамчун маркази муҳими минтақавӣ боқӣ монд, ки аз нигоҳи стратегӣ дар соҳили шарқии Баҳри Мармара ҷойгир буд. Пас, ҳарчанд он мисли Рум ё Константинопол пойтахти доимӣ набуд, Никомедия дар як давраи калидии гузариш дар таърихи Рум расман ҳамчун пойтахти шарқӣ таъйин гардида буд. Дар оғози он яксаду панҷоҳ сол як пойтахти Руми шарқӣ фатҳ карда мешавад, ва дар анҷоми он як пойтахти Руми шарқӣ фатҳ карда мешавад. Ҳар ду фатҳ муҳосираро дар бар мегирифтанд.

Диоклетиан

Император Диоклетиан ҳангоми чорӣ намудани низоми тетрархия дар соли 293 Никомедияро расман пойтахти шарқии империяи Рум қарор дод. Низоми тетрархия аз тақсмоти ғарбӣ ва шарқии империя иборат буд; ҳам шарқ ва ҳам ғарб дорои як императори олий (Августҳо) ва як императори поёний (Қайсар) буданд, то шумораи чор, ки бо вожаи «тетрархия» ифода меёбад, пурра гардад.

Алфо ва Омега

Диоклетиан рамзи омегавии калисои Смирно аст, ва Нерон рамзи алифии он мебошад. Константин Бузург рамзи алифии калисои Пергамос аст, ва Юстиниён рамзи омегавии он мебошад.

Тақсмоти «қонунӣ» Рум ба шарқ ва ғарб (ки давом накард) аз ҷониби Диоклетиан анҷом дода шуд, ва тақсмоти нубувватии Рум ба шарқ ва ғарб аз ҷониби Константин анҷом дода шуд. Дар чараёни таърихи калисои дуҷуми рамзии таъкиб, ки бо Смирно муаррифӣ мешавад, Рум аз лиҳози қонунӣ ба шарқ ва ғарб тақсим карда шуд; ва дар таърихи калисои сеҷуми рамзии созиш, ки бо Пергамос муаррифӣ мешавад, Рум аз лиҳози нубувватӣ ба шарқ ва ғарб тақсим карда шуд. Соли 293 алфа буд ва соли 330 омега буд, ва 11 майи соли 330 Константин Бузург Константинополро ҳамчун пойтахти Империя бахшид.

Тақсимои ҳуқуқие, ки Диоклетиан дар соли 293 анҷом дод, бар асари ҷанги шахрвандие, ки баъд аз он то Эдикти Милан дар соли 313 идома ёфт, ғурӯ пошид; дар он вақт Константин аз шарқ ва Лициний аз ғарб Эдикти Миланро содир намуда, масеҳиятро қонунӣ гардониданд ва амалан Тетрархияро — низоми чор ҳокими ҳамоҳангро, ки ба муборизаи байни ду қудрати асосӣ (Константин дар Ғарб ва Лициний дар Шарқ) ғурӯ рехт, — ба поён расониданд. Ин тақсимои ҳуқуқӣ, ки оғози ғурӯпоширо ба миён овард, давраи бистсоларо аз як тақсимои то тақсимои дигар ифода мекунад, ва ҳар ду тақсимои боиси ғурӯпошии низом гардиданд.

Калисои Смирно аз давраи Нерон дар соли 64 оғоз ёфт, вақте ки сӯхтори азими Румро Нерон барои таъқиби масеҳиён истифода бурд, зеро Нерон онҳоро ба оғози он оташ айбдор мекард. Нерон оғози таъқиботро нишон медиҳад ва намунаи таъқиботи ниҳонии айёми охир аст. Он таъқиботи ниҳонӣ то поёни муҳлати озмоиш идома меёбад, вақте ки қудрати папавӣ ба поёни худ мерасад ва ҳеҷ касе барои ёрӣ қардан нахоҳад буд. Ҳамин тавр, давраи аввали таъқибот бо сӯхтани Рум оғоз ёфт ва бо сӯхтани Рум ба анҷом мерасад.

Ва он даҳ шохе ки бар ҳайвон дидӣ, инҳо аз он зани фоҳиша нафрат хоҳанд дошт, ва ўро валангор ва бараҳна хоҳанд қард, ва ғӯшти ўро хоҳанд хӯрд, ва ўро дар оташ хоҳанд сӯзонд. Ваҳй 17:16.

Калисои Смирно аз аҳди Нерон дар соли 64 оғоз ёфт, вақте ки сӯхтори бузурги Римро Нерон барои таъқиби масеҳиён ба қор бурд, зеро Нерон онҳоро ба оғоз қардани он оташ муттаҳам мекард. Пас аз дусаду панҷоҳ сол он дар соли 313 бо Эдикти Милан анҷом ёфт. «Эдикт» анҷоми як давраи бистсолаест, ки бо тақсимои ҳуқуқии Диоклетиан оғоз шуда буд, ва ҳамчунин анҷоми он дусаду панҷоҳ соли Смирно буд, ки бо Нерон оғоз ёфта буд. Он дусаду панҷоҳ соли таъқиб, ки тавассути калисои Смирно ва Нерон муаррифӣ мешавад, даҳ соли саҳттарин таъқибро, ки аз ҷониби Диоклетиан ба вучуд оварда шуд, дар бар мегирифт. Он даҳ соли таъқиб нимаи охирини бист соли Диоклетиан буд, ки бо тақсимои ҳуқуқии империя аз ҷониби ў дар соли 293 оғоз ёфта буд. Аз тақсимои ҳуқуқии шарқ ва ғарб аз ҷониби Диоклетиан дар соли 293 як давраи бистсола оғоз ёфт, ки аз ду давраи даҳсола иборат буд.

Диоклетиан империяро аз ҷиҳати ҳуқуқӣ ба шарқ ва ғарб тақсим қард ва ба ин васила тақсимои нубувватиро, ки тавассути Константин анҷом дода шуд, намунавор нишон дод. Тақсимои Диоклетиан шарқ ва ғарб буд, аммо он аз ду ҳоким дар шарқ ва ду ҳоким дар ғарб иборат буд: барои ҳар як минтақа як ҳокими асосӣ ва як ҳокими дувумин. 23 феввали соли 303 Диоклетиан нахустин аз ҷандин «фармон»-ро бар зидди масеҳиён содир қард, ки оғози Таъқиботи Бузургро нишон дод, (ки онро ҳамчунин Таъқиботи Диоклетианӣ меноманд), шадидтарин ва густардатарин таъқиботи масеҳиён дар Империяи Рум.

Ва ба фариштаи калисои Смирно бинавис: Ин суҳанонро Аввалин ва Охирин меғӯяд, ки мурда буд ва зинда аст: Ман аъмоли туро, ва мусибат, ва ғайро медонам, (лекин ту сарватманд ҳастӣ) ва қуфрии онҳоро медонам, ки худро яҳудӣ меғӯянд, вале нестанд, балки қуништгоҳи шайтонанд. Аз он ҷи ҳоҳӣ кашид, ҳеҷ матарс: инак, иблис баъзеро аз шумо ба зиндон хоҳад андохт, то ки озмуда шавед; ва даҳ рӯз мусибат хоҳед дошт: то ба

марг вафодор бош, ва Ман тоҷи ҳаётро ба ту хоҳам дод. Ҳар кӣ гӯш дорад, бишнавад, ки Рӯҳ ба калисоҳо чӣ мегӯяд; ҳар кӣ ғолиб ояд, аз марги дуҷум осеб нахоҳад дид. Ваҳй 2:8–10.

Таъқиби бузург зери ҳукмронии ҷонишинони Диоклетиан (бахусус Галерий) то соли 313 идома ёфт, вақте ки он бо Фармони Милан ба поён расид. Нерон рамзи алфавии таъқиб аст, ки Диоклетианро ҳамчун таъқиби омегавии давраи нубувватӣ, ки аз ҷониби калисои Смирно намояндагӣ мешавад, намунавор мегардонад. Таъқиб бо як издивочи сиёсӣ ва аҳдномае миёни Константино шарқ ва Лициниуси ғарб анҷом ёфт. Дар моҳи феввали соли 313, Константин ва Лициниус дар Милан вохӯрданд ва Фармони Миланро содир карданд, ки ба масеҳиён (ва дигарон) дар саросари империя таҳаммулпазирии динӣ ато намуд. Барои таҳкими иттиҳоди сиёсии худ, Лициниус дар ҷараёни ин вохӯрӣ ё дар атрофи он бо Константия (хоҳари якпадари Константин) издивоч кард. Ин издивоч як иттиҳоди сиёсии классикии румӣ буд, ки созишномаи миёни ин ду императорро муҳр мекард ва пас аз солҳои ҷанги шахравандӣ ба муваққатан устувор гардидани империя мусоидат намуд. Ин иттиҳод дер напояд. Баъдтар Константин ва Лициниус бо ҳам ҷангиданд, ва Константин дар соли 324 Лициниусро шикаст дода, ҳокими ягона гардид.

Аз Нерон то Константин давраи нубувватии Смирно, ки дусад панҷоҳ сол буд, ба анҷом расид; ва дар соли 313 калисои Пергам, яъне калисои созишкорӣ, оғоз ёфт ва бо калисои Тиётиро дар соли 538 поён пазируфт. Он дусад панҷоҳ соли Смирно давраи таъқиботро ифода мекард, ва дар анҷоми ин давраи умумӣ таъқиботи Диоклетиан «дах рӯз»-и Ваҳйро (дах солро) ба иҷро расонид, ки дар он шадидтарин давраи таъқибот фрактали давраи куллиро намояндагӣ мекунад. Он дах сол фрактали он дусад панҷоҳ сол мебошанд. Он дах сол омегавии таъқиботи Неронро намояндагӣ мекунад, ва дар анҷоми онҳо тақсимои омегавии империя ба шарқ ва ғарб ба вуқӯъ омад.

Издивоч ва талоқ

Смирна аз сӯхтани Рум дар соли 64 оғоз ёфта, ду сад панҷоҳ сол баъд, дар соли 313, бо Фармони Милан ва издивочи сиёсии шарқ ва ғарб ба поён расид. Фрактали даҳсолаи таъқиб дар соли 303 оғоз ёфта, дар соли 313 бо Фармони Милан ва издивочи сиёсии шарқ ва ғарб ба анҷом расид. Бист сола, ки бо тақсимои ҳукукии шарқ ва ғарб дар соли 293 аз ҷониби Диоклетиан оғоз ёфт, дар соли 313 бо издивочи сиёсии шарқ ва ғарб ба поён расид. Аҳдномаи издивочи соли 313 миёни шарқ ва ғарб бо талоқи соли 324 ба поён расид, вақте ки Константин Лицинийи ғарбро мағлуб кард ва ҳокими ягонаи Рум гардид. Талоқи нубувватии соли 324 се сол пас аз қонуни аввалини якшанбе дар соли 321 ба вуқӯъ омад.

Ҳадаф сол аз 313 то 330 издивочи сиёсиро муайян мекунад, ва анҷоми таъқиботро, ки Смирна ва Нерон намояндагӣ мекарданд, ва оғози калисои созишкорию, ки Пергамус намояндагӣ мекунад. Оғози Пергамус дар соли 313 ҳангоми издивоч, пас аз он бо оғози таъқиботе пайравӣ шуд, ки аз нахустин қонуни якшанбе дар соли 321 оғоз ёфт. Баъд аз он талоқи нубувватии соли 324 омад, ки шарқ ва ғарбро зери Константин ба як империя овард. Шаш сол баъд, дар соли 330, тақсимшавӣ ба шарқ ва ғарб ба таври нубувватӣ тақрор шуд.

Он ҳабдаҳ сол давраи алфаи калисои Пергамусро намояндагӣ мекунад, ки то замоне идома меёфт, ки калисои Тиатира дар таърихи нубувватӣ дар соли 538 зухур кард. Он давраи алфа таърихи омегаро дар охири давраи аз 330 то 538 намояндагӣ мекард. Таърихи омегаи Пергамус давраи солҳои 496, 508 ва 533-ро намояндагӣ мекунад.

Ҳабдаҳ сол

Птолемей дар ҷанги Рафия «ҳафтдаҳ сол» ҳукмронӣ кард, ва миёни ҷанги Рафия ва ҷанги Паний «ҳафтдаҳ сол» буд. Он ҳафтдаҳ сол ба таври рамзӣ бо ҳафтдаҳ соли аз 313 то 330 мувофиқат мекунад. Дусаду панҷоҳ соли Смирнаи Нерон ба ҳафтдаҳ соли аввали калисои Пергамус роҳ бурд ва бо дусаду панҷоҳ соли пайваст мешавад, ки аз фармони сеюм дар 457BC оғоз ёфт, нуктаи оғози 2300 соли Дониёл ҳашт ва ояти чордаҳ аст, ва таҳкурсии ва сутуни марказии Адвентизм мебошад. Ду шоҳиди дусаду панҷоҳсола бо дусаду панҷоҳ соли подшоҳии шашуми нубуввати Китоби Муқаддас мувофиқат мекунанд, ки дар соли 1776 оғоз шуда, имсол дар 2026 ба поён мерасад.

Пешқадамони Адвентизм ҳабдаҳ соли 313 то 330-ро на миданд ва на мефаҳмиданд, зеро дар соли 1844 онҳо ҳанӯз ҳатто масъалаи шанбеи рӯзи ҳафтум ё рӯзи офтобро намефаҳмиданд. Аммо онҳо яксаду панҷоҳ соли ояти даҳуми Ваҳй боби нӯҳро шинохтанд, ва он нуктаи оғози даврае гардид, ки ба сесаду наваду як солу понздаҳ рӯз, ки 11 августи соли 1840 ба анҷом расид, бурд. Ин фаҳмиш «зухури пурқудрати қудрати Худо»-ро ба вуҷуд овард.

Пешқадамон давраи дуҷуми яксаду панҷоҳсоларо дар Ваҳйи нӯҳ эътироф намекарданд. Фаҳмиши бунёдии онҳо ҳамагон таҳкурсииест, ки «нури нав»-и Ваҳйи нӯҳ бар он бино шудааст. Он нур ба воситаи «калид»-и ҷанги Нинве кушода мешавад. Он «калид» ба донишҷӯи нубувват имкон медиҳад, ки ҳамаи мамолики нубуввати Китоби Муқаддасро, ки дар Дониёл ва Ваҳй муаррифӣ шудаанд, бишиносад. Бобил, Модо-Форс, Юнон, империяҳои Селевкиён ва Птолемейҳо, мамлақати Муҳаммад, ва аз ҳама муҳимтар, он империяи Румро бузургтар менамояд, зеро бархостан ва суқути на танҳо Рум, балки ҳамаҷунин мамолики Руми шарқӣ ва ғарбӣ, инчунин Иёлоти Муттаҳида (пайғамбари дурӯғин), папагарӣ (ҳайвон) ва Созмони Милали Муттаҳид (аждаҳо)-ро муайян месозад. Ҳамаи бархостанҳо ва суқутҳои ин мамолик ба ҳаракатҳои аждаҳо, ҳайвон ва пайғамбари дурӯғин шаҳодат медиҳанд, ки дар ниҳоят ҷаҳонро ба Армагеддон меоранд. Он ҳаракат дар шаш ояти охири Дониёл ёздаҳ муаррифӣ шудааст, ва оғози он ҳаракат дар таърихи ниҳони ояти чихил муаррифӣ гардидааст.

Ҷанги Нинво нуктаи истиноди нубувватиро фароҳам меоварад, то шаҳодатҳои империяи Рум, подшоҳӣҳои аз Руми шарқӣ ва ғарбӣ ва Руми папавиро дар пайдарҳамии воқеаҳои замони охир ба ҳам мутобиқ созад. Пас, ҷанги Нинво калидест, ки шаҳодатҳои гуногуни нубуввати Румро ба таври комил равшан месозад, ва мувофиқи ояти чордаҳуми Дониёл ёздаҳ, ин Рум аст, ки рӯёро барқарор мекунад. Калиде, ки он хатҳоро ба ҳам меорад, ҷанги Нинвост.

Мо дар мақолаи навбатии худ ба ҷамъбаст ва ба ҳам пайвастании панҷ мақолаи пешина, ки ба войҳои боби нӯҳи Ваҳй бахшида шудаанд, оғоз хоҳем кард.